

Şekilden Şekile

— Gözyaşı · 09 Eylül 2016

ve göğün karnı delindi bu defa
ne kadar ölüm varsa yağdı insanlığın başına.

alıştırdık her şeye
dağı başı
şehri köyü
çocuk gülüşlerini çalan namluların ucunda
kurunun yanında yanan y/aşların izbe karanlığı her yer
çamura bulanmış ellerimle duvarlara gençlik sloganları yazıyorum
ve eller boğazımı sıkmak için hemen arkamda sırada.

dopdulu bir ömrün hikayesi değil bu
ya da yarım kalmış bir aşkın ince keman sesi
ağzından salyalar akan bir toprak kavgasının ortasında
yağmurların dahi temizleyemediği yıkıntı evlerin bacası
k(y)ara k(y)ara tütüyorum.

şekilden şekile bürünüyorum
en çok da yastık olmak koyuyor insana
içerisindeki sırlardan başım dönüyor
hele ıslak oluşu daha bir dokunuyor aklıma
fısıltıları susmuyor bir türlü
kulaklarım tıkanmıyor
halbuki basınç zirvede.

hoş/çakal diyemediğim bir Ülkenin arka kapısı
en çok karanlık yürür üstüme
olağanüstü güzelim bu aralar
bir bakan pişman bir bakmayan
ona rağmen canım sıkkın
menteşelerim eski
bakanların göremediği bir suskunluğa sahibim
depremlerden etkilenmeyen ruhuma bir kurşun sıkasım var
ölmeyip hala umut beslediği için.

bir çobanın eski püskü arığıyım
parmaklarımdan biri fırlamış delikten
kaçma diyorum kaçma dur
eline ięne iplik alan tnyor ayak ucuma
dikildike patlak veriyor bařka parmaęım
vay ki vay b(y)ařıma.

ben olmadıktan sonra dağım taşım
ve ölmek bu kadar erdem sayılırken
neye yarar dikilen parmaęım.

Gözyaşı